

Arrest

nr. 290 450 van 16 juni 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. DUYCK
Dehaernestraat 29
8900 IEPER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 januari 2023 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 maart 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. DUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 maart 2009 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F+ kaart geldig tot 16 februari 2014 in het kader van gezinshereniging met haar moeder van Spaanse nationaliteit. Op 2 april 2014 wordt een F+ kaart afgeleverd geldig tot 14 maart 2019.

1.2. De verzoekende partij wordt door Spanje SIS-geseind wegens een inreisverbod geldig tot 26 mei 2021.

1.3. Op 19 augustus 2016 dient de verzoekende partij in Marokko een aanvraag in voor een visum. Het terugkeervisum wordt geweigerd op 13 oktober 2016.

1.4. Op 4 november 2016 dient de verzoekende partij in Marokko een aanvraag in voor een visum.

1.5. De verzoekende partij werd in oktober 2017 in het bezit gesteld van een visum type C geldig voor een duur van acht dagen.

1.6. Op 12 oktober 2017 komt de verzoekende partij aan op de luchthaven van Brussel Nationaal.

1.7. Op 12 oktober 2017 neemt de verwerende partij een beslissing tot teruggrijping, een beslissing tot intrekking van het visum en een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats. Tegen de beslissing tot teruggrijping dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.8. Bij arrest nr. 194 167 van 24 oktober 2017 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wegens laattijdigheid.

1.9. Op 24 oktober 2017 wordt de verzoekende partij naar Marokko gerepatriëerd.

1.10. Op 19 januari 2023 dient de verzoekende partij bij de bevoegde diplomatieke dienst in Marokko een aanvraag in voor een visum kort verblijf.

1.11. Op 25 januari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van het visum. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

• (2) Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond Het doel van deze aanvraag, namelijk terugkeren naar België om in zijn vroegere administratieve toestand geplaatst te worden, zal niet vervuld kunnen worden.

Betrokkene kan zich immers niet beroepen op de bepalingen van art. 42quinquies van de wet van 15.12.1980 met betrekking tot de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen. Art. 42quinquies bepaalt immers dat de vreemdeling die een duurzaam recht op verblijf heeft verkregen, dit recht op verblijf verliest door een afwezigheid van meer dan twee achtereenvolgende jaren uit het Rijk.

Betrokkene werd van ambtswege afgevoerd op 05.03.2018 en zijn F+ kaart werd gesupprimeerd op 13.03.2018.

Hij heeft België bijgevolg meer dan twee jaar verlaten en heeft derhalve zijn recht op terugkeer verloren.

Bijgevolg wordt het visum geweigerd.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42quinquies van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij zet haar eerste middel uiteen als volgt:

“Doordat aan verweerder het visum is geweigerd met het motief dat hij zijn recht op terugkeer verloren had door een afwezigheid van meer dan twee achtereenvolgende jaren

Terwijl verzoeker dergelijk recht niet automatisch verliest en in casu ook niet diende te verliezen vermits hij door overmacht gedurende al die tijd niet naar BELGIE kon terugkeren

Zodat de aangevochten beslissing het genoemde artikel schendt en derhalve dient te worden nietig verklaard.

Toelichting

Art. 42 quinquies stelt het volgende:

“§ 1. Onverminderd artikel 42sexies en voor zover er geen procedure hangende is voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/79, wordt een duurzaam recht op verblijf erkend aan de in artikel 40, § 4, [1 ...]1, bedoelde burger van de Unie en zijn familieleden, voor zover zij gedurende een ononderbroken periode van vijf jaar in het Rijk verbleven hebben en dit overeenkomstig de rechtsinstrumenten van de Europese Unie.

Familieleden die geen burger van de Unie zijn, kunnen het in het eerste lid bedoelde duurzaam recht slechts verkrijgen indien zij gedurende deze periode gezamenlijk gevestigd waren met de burger van de Unie. Deze voorwaarde inzake gezamenlijke vestiging geldt niet voor de familieleden die de in artikel 42quater, §§ 3 en 4 bedoelde voorwaarden vervullen, noch voor familieleden die hun verblijf behouden op grond van artikel 42quater, § 1, tweede lid.

§ 2. ..

§ 3. Het ononderbroken karakter van het verblijf wordt niet beïnvloed door tijdelijke afwezigheden van niet meer dan zes maanden per jaar, door afwezigheden van langere duur voor de vervulling van militaire verplichtingen, door één afwezigheid van ten hoogste twaalf achtereenvolgende maanden om belangrijke redenen, zoals zwangerschap en bevalling, ernstige ziekte, studie of beroepsopleiding, noch door uitzending om werkzaamheden te verrichten buiten het Rijk.

§ 4. Indien een procedure hangende is voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/79, wordt de erkenning van het duurzaam recht op verblijf geschorst in afwachting van de beslechting van deze procedure en van een definitieve beslissing van de minister of zijn gemachtigde.

§ 5. Het duurzaam verblijfsrecht van de burgers van de Europese Unie wordt vastgesteld door de afgifte van een document waaruit de duurzaamheid van het verblijf blijkt. Dit document wordt afgegeven volgens de door de Koning vastgestelde nadere regels.

§ 6. Het duurzaam recht op verblijf voor de familieleden die geen burger van de Unie zijn, wordt geconstateerd door de afgifte van een verblijfskaart. Zij worden ingeschreven in het bevolkingsregister. Deze verblijfskaart wordt afgegeven volgens de modaliteiten door de Koning bepaald overeenkomstig Europese verordeningen en richtlijnen.

Zij moet worden aangevraagd voor het verstrijken van de geldigheidsduur van de in artikel 42, § 3, bedoelde verblijfsvergunning. Indien deze verblijfskaart niet tijdig wordt aangevraagd, kan er door de minister of zijn gemachtigde een administratieve geldboete van 200 euro geheven worden.

Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies.

§ 7. Wanneer een duurzaam recht op verblijf werd verkregen, kan het slechts worden verloren door een afwezigheid van meer dan twee achtereenvolgende jaren uit het Rijk

Eerst en vooral wenst verzoeker te wijzen op het woord “kan” in §7 van art. 42 quinquies Vw;

De geest van de wet is duidelijk dat de hypothese van een niet kunnen terugkeren, m.a.w niet terugkeren buiten de wil van de aanvrager, niet als een afwezigheid aanzien moet worden die tot het ophouden van het duurzaam recht op verblijf aanleiding kan geven.

Zeker is dat voorafgaand aan de weigering visum er geen beslissing genomen is dat verzoeker zijn duurzaam recht op verblijf zou zijn ontnomen.

Verweester heeft in deze ook nooit toepassing gemaakt van art. 21 Vw dat stelt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Er is nooit een formele beslissing genomen, laat staat afdoende gemotiveerd om een einde te maken aan het verblijf.

Dit middel is derhalve gegrond

In een derde middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Haar derde middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

“Doordat drie fundamentele normen ten grondslag liggen aan de beginselen van behoorlijk bestuur: objectiviteit, evenwichtigheid en zorgvuldigheid.

Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk geenszins alle relevante factoren en omstandigheden in aanmerking werden genomen.

Zodat de aangevochten beslissing het geciteerde algemeen beginsel van behoorlijk bestuur schendt

Toelichting

Het zorgvuldigheidsbeginsel is het beginsel dat inhoudt dat bij de voorbereiding en het nemen van beslissingen alle relevante factoren en omstandigheden dienen te worden afgewogen.

Formele zorgvuldigheid heeft betrekking op de procedure die is gevolgd bij het tot stand komen en het uitvoeren van een besluit welke procedure behoorlijk en correct dient te zijn.

Materiële zorgvuldigheid heeft betrekking op de behoorlijke en correcte inhoud en betekenis van een besluit.

Bij de studie van dezelfde zorgvuldigheidsplicht moet niet alleen aandacht worden besteed aan de zorgvuldige besluitvorming, maar ook aan het zorgvuldig handelen.

Kortom de overheid die over de beoordelingsbevoegdheid beschikt om een besluit te nemen moet er in de eerste plaats voor zorgen dat haar alle mogelijke nuttige gegevens worden bezorgd opdat zij zou geïnformeerd zijn.

Uit hetgeen supra werd gesteld moge duidelijk blijken dat verweerder onzorgvuldig is geweest door huidige bestreden beslissing uitsluitend te steunen op het niet terug keren, zonder zelfs de reden van het niet (kunnen) terugkeren formeel te ontmoeten.

Alle gegevens mbt het eerder lang verblijf, de pogingen ondernomen om zo snel mogelijk terug te keren naar BELGIE, de effectieve terugkeer naar BELGIE binnen de 2 jaar, maar de daarop onmiddellijk volgende gedwongen terugkeer naar MAROKKO, de seiningen en de opheffing ervan, de intense familiebanden met BELGIE, het feit van niemand meer te hebben in MAROKKO, dat alles werd als niet bestaande aanzien, laat staan dat in de aangevochten beslissing zou zijn weergelaten of “afgewogen”.

Het middel is derhalve gegrond

In een vierde middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van het motiveringsbeginsel en in het bijzonder van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet alsmede van het redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur en algemeen rechtsbeginsel. Haar vierde middel zet de verzoekende partij uiteen als volgt:

“Doordat de motivering niet alleen in rechte en in feite dient aanwezig te zijn, doch de motivering tevens afdoende of deugdelijk moet zijn.

Terwijl de beslissing geenszins afdoende is gemotiveerd.

Zodat de aangevochten beslissing de genoemde artikelen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

Toelichting

a. Schending Formele Motiveringsplicht

De verzoekende partij kan via de huidige bestreden beslissing niet weten op welke manier rekening werd gehouden met haar persoonlijke situatie nu de motivering ter zake onvolledig en ondoordacht blijkt.

Zo wordt in de bestreden beslissing nergens verwezen naar de banden van verzoeker met zijn dichte familie in BELGIE, o.m. zijn moeder en zijn zus met wie hij altijd heeft samengewoond in BELGIE en met hem van zodra de overmacht om dit niet te kunnen doen zou ophouden, opnieuw wenste te doen.

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De motivering moet het ook de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen.

b. Minstens schending van de Materiële motiveringsplicht.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 stelt dat de beslissingen met redenen moeten worden omkleed.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (zie. O.a. R.v.St. nr. 167.407, 2 februari 2008; R.v.St. nr.167411, 2 februari 2007).

Bij nalezing van de aangevochten beslissing dient verzoeker tot de conclusie te komen dat de motieven welke erin aangehaald worden, niet formeel aanwezig, minstens niet afdoende zijn.

Een administratieve akte is onwettelijk wanneer zij niet formeel gemotiveerd is of wanneer zij geen pertinente bewijzen en aanvaardbare motiveringen ten gronde bevatten

Art. 3 van de wet van 29 juli 1991 op de motiveringsplicht stelt nochtans dat de motivering afdoende moet zijn.

De term "afdoende" is herhaald door de rechtspraak van de Raad van State ontwikkeld als een motivering die deugdelijk moet zijn en meer dan een louter abstracte en een vormelijke stijlformule (R.v.St. Umbreid nr. 76565 van 21 oktober 1998 e.a. geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, nr. 664, 609).

De motivering moet draagkrachtig zijn, d.w.z. de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

Met de term "afdoende" wordt in de jurisprudentie tevens gerefereerd dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er bijgevolg een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant (R.v.St., Terleau en Simonet, nr. 43852 van 12 augustus 1993, Geldof, nr. 77732, van 18 december 1998).

De belangen van de burger mogen niet onnodig geschaad worden. Vandaar de noodzaak van een zorgvuldige afweging.

Bij doornamen van de bestreden beslissing dient vastgesteld te worden dat verweerster zich er toe beperkt heeft formeel te verwijzen naar het art. 42 quinquies Vw zonder de bijzondere omstandigheden en uitgebreid beschreven in het dossier en de brieven van verzoekers raadsman te willen kennen.

Verweerster is met andere woorden niet van een volledige en correcte feitenconstellatie vertrokken en heeft geenszins de toepasselijke rechtsregels op een correcte manier betrokken op deze feiten.

Hierboven is onder het eerste middel gesteld dat aan verweerder het visum is geweigerd met het motief dat hij zijn recht op terugkeer verloren had door dat zijn recht op verblijf verloren was gegaan door een afwezigheid van meer dan twee achtereenvolgende jaren.

Verzoeker wenst nogmaals te verwijzen naar art. 42 quinquies §7 Vw waar gesteld is dat het verblijfsrecht “kan” verloren gaan. D.w.z. dat verzoeker dergelijk recht niet automatisch verliest.

Het verloren gaan dient gemotiveerd niet louter met “een afwezigheid van terugkeer”.

Zeker als deze terugkeer binnen de 2 jaar onmogelijk bleek.

Dat de motieven zeker niet “afdoende” zijn.

De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker heeft duidelijk nagelaten de balans te maken.

Verzoeker bracht het bestaan van familiebanden zelfs niet ter sprake in haar motivering.

Nu onomstreden vaststaat dat de beslissing zoals genomen door verweester niet gedragen wordt door de vastgestelde feiten en de toepasselijke rechtsregels dient tot het besluit gekomen te worden dat beslissing van verweester geenszins afdoend of deugdelijk karakter vertoont en derhalve het redelijkheidsbeginsel schendt.

c. Belangenschade en schending van beginsel van behoorlijk bestuur door geen tijdig gevolg te geven aan verzoek tot kopij van het dossier

Hoewel niet meteen voorwerp van de aangevochten beslissing wenst verzoeker in de rand van het middel van gebrekkige motivering, ook nog aan te halen dat door verweester geen gevolg is gegeven aan herhaald en tijdig verzoek om kopie van het dossier te bekomen (o.m. met e-mail van 8.2.2023 en 20.2.2023 stukken 2 en 3).

Hierdoor heeft verzoeker haar rechten m.b.t. onderhavige procedure niet of niet volledig kunnen laten gelden.

Het middel is dan ook gegrond.”

3.2. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991 en door artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 11 december 2015, nr. 233.222; RvS 18 januari 2010, nr. 199.583).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. De verzoekende partij betoogt dat haar het visum geweigerd is met het motief dat zij haar recht op terugkeer verloren heeft door afwezigheid van meer dan twee opeenvolgende jaren uit het Rijk, terwijl zij een dergelijk recht niet automatisch verliest en ook *in casu* niet diende te verliezen daar zij door overmacht gedurende al die tijd niet naar België kon terugkeren. Zij wijst op het woord “kan” in artikel 42*quinq*ues, §7 van de Vreemdelingenwet en meent dat de geest van de wet duidelijk is, dat de hypothese van het niet kunnen terugkeren buiten de wil van de aanvrager, niet als afwezigheid moet worden aanzien die tot het ophouden van het duurzaam verblijfsrecht aanleiding kan geven. Zeker is het volgens de verzoekende partij dat voorafgaand de bestreden beslissing geen beslissing is genomen waarbij zij haar duurzaam verblijfsrecht zou zijn ontnomen. De verzoekende partij argumenteert dat de bestreden beslissing duidelijk niet alle relevante factoren en omstandigheden in aanmerking heeft genomen, dat de verwerende partij onzorgvuldig is geweest door de bestreden beslissing uitsluitend te steunen op het niet terugkeren, zonder zelfs de redenen van het niet kunnen terugkeren formeel te ontmoeten, dat alle gegevens met betrekking tot het eerder lang verblijf, de pogingen ondernomen om zo snel mogelijk terug te keren naar België, de effectieve terugkeer naar België binnen de twee jaar, maar de daarop onmiddellijk volgende gedwongen terugkeer naar Marokko, de seining en de opheffing ervan alsook de familiebanden met België, als niet bestaande worden aanzien, laat staan worden afgewogen in de bestreden beslissing. De verzoekende partij vervolgt dat zij via de bestreden beslissing niet kan weten op welke manier rekening werd gehouden met haar persoonlijke situatie nu de motivering ter zake onvolledig blijkt, dat nergens verwezen wordt naar de banden met haar familie in België met wie zij altijd samengewoond heeft in België en dit met hen, van zodra de overmacht om dit niet te kunnen doen zou ophouden, opnieuw wenste te doen. Zij betoogt dat na lezing van de bestreden beslissing dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij zich er toe beperkt heeft formeel te verwijzen naar artikel 42*quinq*ues van de Vreemdelingenwet zonder de bijzondere omstandigheden die uitgebreid beschreven zijn in het dossier en de brieven van haar raadsman te willen kennen. Zij stelt opnieuw dat zij haar verblijfsrecht niet automatisch verliest, dat het verblijfsrecht op grond van artikel 42*quinq*ues, §7 van de Vreemdelingenwet verloren “kan” gaan, dat het verloren gaan dient gemotiveerd te worden niet louter met “een afwezigheid van terugkeer”, zeker als deze terugkeer binnen de twee jaar onmogelijk bleek, dat de motieven zeker niet afdoende zijn.

3.4. Vooreerst benadrukt de Raad dat hoewel de verzoekende partij omwille van een SIS-seining op 12 oktober 2017 werd teruggedreven naar Marokko en haar visum werd ingetrokken, nergens uit blijkt dat het duurzaam verblijfsrecht van de verzoekende partij werd beëindigd. Het feit dat haar F+ kaart werd gesupprimeerd op 13 maart 2018 nadat zij van ambtswege werd afgevoerd op 5 maart 2018 doet hieraan geen afbreuk. Naast het feit dat in de Vreemdelingenwet niet is voorzien in de mogelijkheid tot het “supprimeren” van een verblijfstitel, laat staan van de rechtsgronden daartoe en de rechtsgevolgen ervan, dient gesteld dat een suppressie van de verblijfskaart geen afbreuk doet aan het gegeven dat de verzoekende partij verblijfsgerechtigd was/is in België. Immers laat de loutere vaststelling dat de verzoekende partij ambtshalve werd afgevoerd van het adres waar zij ingeschreven was niet zonder meer toe te besluiten dat zij niet langer een recht op verblijf van langer dan drie maanden kan laten gelden.

3.5. Artikel 42*quinq*ues, §7 van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing wordt genomen, luidt als volgt: *“Wanneer een duurzaam recht op verblijf werd verkregen, kan het slechts worden verloren door een afwezigheid van meer dan twee achtereenvolgende jaren uit het Rijk.”*

3.6. *In casu* blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij in een schrijven van 9 december 2022 gericht aan de verwerende partij erop wijst een visum te willen aanvragen om eindelijk terug naar België te kunnen keren en er haar familie te vervoegen, waarbij zij erop wijst dat zij voorheen in België woonde, dat zij destijds een terugkeervisum verkreeg doch dat bij aankomst bleek dat zij geseind stond in Spanje en derhalve het Schengengebied niet mocht binnenkomen gedurende vijf jaar, dat zij op de luchthaven van Brussel werd vastgehouden en gedwongen werd teruggebracht naar Marokko. Op 19 januari 2023 dient de verzoekende partij bij de bevoegde diplomatieke dienst in Marokko een aanvraag in voor een visum kort verblijf. In de synthesesnota van 25 januari 2023 wordt gesteld: *“(…)Aanvraagdatum: 19.01.2023 (...) Documenten voorgelegd betreffende de aanvraag: Aanvraag terugkeervisum: - F+ kaart, vervallen sinds 14.03.2019 en al gesupprimeerd op 13.03.2018. - Van ambtswege afgevoerd sinds 05.03.2018 -> meer dan twee jaar weg uit België - Zie brief advocaat. => Recht op terugkeer verloren”*

3.7. Nergens in de bestreden beslissing wordt ingegaan op de specifieke omstandigheden die de verzoekende partij aanhaalt in haar schrijven van 9 december 2022. Er wordt niet ingegaan op haar vraag om haar familie terug te vervoegen noch op de omschreven omstandigheid dat zij gedurende vijf jaar niet mocht terugkeren naar het Schengengrondgebied. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij de situatie van de verzoekende partij in rekening heeft

gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing, hoewel de reden van terugkeer, namelijk het opnieuw vervoegen van haar familie, en de reden van het niet eerder kunnen terugkeren, meer bepaald een seining door Spanje, wel degelijk uitdrukkelijk werden meegedeeld aan de verwerende partij.

3.8. De verzoekende partij maakt met haar uiteenzetting een schending van de formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

3.9. Het verweer in de nota met opmerkingen dat de verzoekende partij in het verzoekschrift bevestigt dat zij het grondgebied sedert meer dan vijf jaar heeft verlaten en daardoor rechtsgeldig het verblijf kon geweigerd worden gelet op het teloorgaan van het verblijfsrecht, doet geen afbreuk aan de gedane vaststellingen.

Waar de verwerende partij in de verweernota stelt dat, in de mate de verzoekende partij als reden van overmacht aanhaalt in de onmogelijkheid te zijn geweest om eerder terug te keren, dit uitsluitend aan het eigen handelen van de verzoekende partij te wijten is en het de verwerende partij niet verweten kan worden toepassing te maken van de wettelijke bepalingen dienaangaande, beperkt zij zich tot een *a posteriori* motivering die geenszins in de bestreden beslissing kan gelezen worden. Een *a posteriori* motivering en beoordeling in de nota met opmerkingen vermag niet een onregelmatigheid in de bestreden beslissing te herstellen.

3.10. De middelen zijn, in de aangegeven mate, gegrond en leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 januari 2023 tot weigering van de afgifte van een visum wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER